Турбота про майбутнє людства у творах Івана Драча. 11 клас

Як хочеться, щоб у людства було майбутнє, щоб через кілька років, десятиліть, століть займався новий день на Землі, були рясно вкриті поля жовтим колоссям, від пахощів квітів на галявинах перетинало подих, у блакитних річках весело стрибали риби, а на усі ці прекрасні й такі звичайні дива згори лагідно дивилося жовтогаряче сонце. Нехай навіки щезнуть примари невиліковних хвороб, привиди атомних станцій та ядерної зброї, вільно продихне забруднене повітря, забувши про озонові дірки, а земля нарешті відчує турботу людських рук, а не скажений подих нітратів та інших хімікатів. Отоді на Землі, мабуть, настане рай, і ніколи не з'явиться як пересторога, як біль великої душі нашої планети, як смерть — Чорнобильська мадонна.

Поет сучасності Іван Драч не хоче і не може мовчати, знаючи, на що себе прирікає людство. У нього бракує слів, щоб виказати свої почуття, щоб здержати біль:

Я випалив до чорноти жури
Свою прокляту одчайдушну душу
І жестами, німий, возговорив…
Хай жестами. Але сказати мушу.
Так, треба сказати, і не просто сказати, а кричати. І робити це доти, доки люди не почують цей одчайдушний крик і не зрозуміють: годі знущатися над планетою, годі виконувати безглузді накази про будівництво атомних станцій та поповнювати арсенали ядерною зброєю. Бо тоді вистачить одного натиску кнопки, навіть ненавмисного, щоб злетіло усе у повітря. У повітрі усе і залишиться, тому що планети більше не існуватиме.

Ми повинні турбуватися про своє майбутнє, адже це майбутнє наших дітей, онуків, правнуків… Хіба вони будуть нам вдячні за забруднені річки та повітря, хіба вони дякуватимуть нам за безліч нових хвороб, яким немає спину? Та хіба вони взагалі будуть, наші нащадки? А якщо і народяться, то чи не нагадуватимуть вони страшних мутантів з фільмів жахів, від яких просто хочеться якнайскоріше втекти.

Можливо, саме таке майбутнє нас чекає. Дуже хочеться знати, що цього не станеться. Хочеться звертатися і до політиків, і до «Атоммашних Величностей» енергетиків, і до вчених: «Крапля совісті є ще на денці?». Хочеться кричати, намагаючись розбудити цю совість, і не тільки у цих людей. У всього людства. У тих, хто забув наше минуле, хто відцурався нашої слави, кому байдужа природа — аби тільки добряче погуляти на бенкеті. Від таких бенкетів тікають дикі звірі, їм дивуються навіть упіймані у річці черепи Богдана Хмельницького та Івана Сірка, а п'яні гультіпаки печуть у вогні скіфську мадонну. Це наша сучасність.

То не дивно, що вибухнув атомний реактор у Чорнобилі. Це — розплата за наші гріхи, за наші пиятики і байдужість, за нерозуміння криків власної планети. Навіть страшний цар Ірод здригнувся би, дивлячись, що зараз відбувається на Землі.

В нас — Безіменність! Всіх вона поїсть
Та ще й закусить нами з іменами...
Вона там сьома, де було їх шість,
Сімдесят сьома, хитра до нестями.

Ніхто не хоче відповідати за знівечені долі, за забруднену планету. А вона не може сама себе захистити. Вона тільки народжує нових мадонн, які намагатимуться наставити людей на вірний шлях. Вона тільки благословляє щирих серцем поетів, щоб ті уголос кричали про страшні трагедії, які відбуваються просто перед нашими очима. Як довго це триватиме, як довго ми будемо ховатися від нищівної правди? Як скоро знову побачимо Мадонну в чорному вбранні?

Вона дивиться, дивиться в душу.
Вона палить очима до дна.

Можливо, зовсім по-іншому будуть її називати, але якщо ми не опам'ятаємося, вона обов'язково з'явиться, страшна, неминуча. Біль буде розтинати її груди, як тепер він повинен розтинати наші. Інакше загине усе живе на Землі, і тоді вже нікому буде читати поеми, прислухатися до крику Івана Драча, нікому буде жити у майбутньому бо майбутнього не буде...